

Zac Poonen: Az Úr készített teret számunkra – Rehóbót (tágas tér)

2006. december (4)

Izsákban megvolt apjának, Ábrahámnak az a jó belső tulajdonsága, miként viszonyuljon a családján kívüli emberekhez is. 1.Móz. 26,18-ban olvasunk arról az időről, amikor Izsák kiásta azokat a kutakat, amelyeket apja ásott korábban, amit a filiszteusok irigységből betömtek. Ezek a kutak Ábrahámé voltak, mert ő ásta őket. Így most Izsáké lettek. De Gerár pásztorai egy kút kiásásánál perlekedtek Izsák pásztoraival, és azt mondták: „Ez a mi vizünk!” Ezek odamentek Izsákhöz megkérdezni őt, aki azt felelte: „Adjátok oda nekik”.

Ahogy Ábrahám Lótnak engedte a földet, amit az akart magának, ugyanúgy most Izsák is apja nyomdokába lépett. Azután ásott egy másik kutat (1.Móz. 26,21), de a geráriak ezt is elvitatták. Izsák másodjára is azt mondta: „Adjátok oda ezt is nekik”. Továbbvonult onnan és egy másik kutat ásott. A geráriak most már megszegyenültek, és erről a kútról már nem vitatkoztak. Izsák pedig elnevezte ezt a kutat Rehóbótnak (tágas térnek), és ezt mondta: „Mert most már tág teret szerzett nekünk az Úr, és szaporodhatunk ezen a földön”.

Gondolkodjunk el ezen a mondaton: „Rehóbót, az Úr teret készített számunkra”. Izsák nem szerzett önmagának teret, úgy hogy másokat félretolt. Nem. Lemondott jogáról, és az Úr készített számára helyet, és így szaporodott. Ilyen módon fog Jeruzsálem is felépülni. Ez az áramlat, irányzat (jogunkról lemondani) Ábrahámmal kezdődik, folytatódik Izsákkal és folyik tovább Izsák unokájával, Józseffel is sok évtizeddel később.

Ezen alapelv szerint kell élnünk: „Nem fogok földi dolgokért harcolni vagy hozzá kötődni. Legyen az a világé vagy a földi értelmű keresztényeké, amit maguknak akarnak. Majd én azt veszem el, ami megmarad. Abból pedig, ami megmarad, az Úr tágas teret fog készíteni nekem, és szaporodni fogok azon a földön”. Azok, akik Sodoma és Gomora után kapnak, nem fognak gyümölcsözni. A Gyülekezet (Jeruzsálem) útja a földi jogokról való lemondás útja, ahogy Urunk, Jézus is tett. Az Ő országa (királysága) nem e világból való volt. A miénk sem az. Babilon útja ellenben a mástól elragadás, a hozzákötődés útja.

Jákob élete elején mástól elragadó volt, de mielőtt Izraellé lehetett, meg kellett térnie, és így kapcsolódhatott bele a „Jeruzsálemi áramlatba”, irányzatba. Másképp a „Babiloni áramlatban” lett volna benne. Ez a legfontosabb alapelvek egyike, amit Mózes első könyvében (Genézis) találhatunk, ami ránk is, ma is, vonatkozik. Nézd meg, mennyi hívő törekszik az úgynevezett kereszténységben rang és tisztelet után.

Egy keresztény vezető vagy egyházi szolga legelső alkalmassági szempontja az, hogy nem kíván vezető lenni, mivel szilárdan meg van győződve róla, hogy nem alkalmas vezetőnek. Hagyjuk az Úrra, hogy Ő készítsen teret számunkra, és Ő tegyen vezetővé. Akkor sokasodni fogunk a földön. Ha mi kíséreljük meg, hogy teret csináljunk magunknak, akkor soha sem fogunk szaporodni. Ez biztos.

1.Móz. 26,28-ban olvassuk, hogy az az ember, aki Izsák ellensége volt, végül Izsákhoz megy, és azt mondja: „Világosan megláttuk, hogy az Úr veled van”. Izsák lakomát készített nekik. Ez Istennek az útja. Isten embere békét köt ellenségével. Ha ellenségünk éhes, meg kell vendégnünk. Ez a „Jeruzsálemi-áramlatnak” az útja.

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com